

Ilse DeLange wint de strijd van zichzelf

Hoe succes de twijfel verdringt

Kom maar op. De tijd dat Ilse DeLange als een schuchter meisje op het podium stond, is voorbij. Applaus en gouden platen hielpen haar de strijd van zichzelf te winnen. „Maar het duurde even voor ik het succes omarmde. Nu durf ik pas te vertrouwen op mijn talent.” Ze zingt binnenkort net zo makkelijk het Gelredome vol als het Concertgebouw.

Had je haar moeten zien, bij haar eerste optredens. Bijna een angsthaasje. Bang om de zaal in te kijken. Te verlegen om te bewegen. „Als ik tijdens het zingen een stapje naar links en een stapje naar rechts deed, was dat al heel wat.” Maar haar stem en haar muziek werkten ontwapenend. Ze zong, speelde en overwon. Waarmee ze eerst haar publiek en pas daarna zichzelf overtuigde. Moet je haar nu zien, bij concerten. Uitbundig treedt ze haar publiek tegemoet. Lekker in beweging. „Het is een omslag geweest”, zegt ze. Een omslag in stapjes, met zelfvertrouwen als tovermiddel. Want toen ze de ene prijs na de andere won, haar albums de platinastatus haalden en ze stadions vol publiek trok, viel het kwartje: ik kán het. Al drukte ze dat idee zelf eerst nog even weg. „Toen het succes kwam, durfde ik het eerst niet te omarmen. Ik was bang dat ze me arrogant zouden vinden. Bij ons in Twente zijn ze nuchter, zie je. Daar loop je niet te koop met wat je kunt. Maar toen het succes aanhield, ging ik toch leunen op het idee dat ik iets in huis heb. Dat maakte me zekerder. Ik merkte ook dat mijn fans het leuk vinden als ik bij optredens contact met ze zoek. Als je ziet dat zoiets werkt, word je er ook wat vrijer in. Ik wil ook graag dicht bij mijn publiek staan, want ik zing uiteindelijk om mensen in het hart te raken, om ze te laten voelen wat ik voel.”

‘Mijn band snapt het als bij mij de tranen vloeien’

Laatje

Haar nieuwe album 'Eye of the Hurricane' geeft onmiskenbaar een blik in haar gevoelswereld. Al is het maar vanwege de nummers die er *niet* op staan. Want de eerste liedjes die ze ervoor schreef, stopte ze onder in een laatje nadat haar vader ziek werd en overleed. Andere emoties vroegen om ander repertoire. Ze schreef nieuw werk waarin ze het gemis verpakte. Maar ook kwamen er uptempo-liedjes opborrelen waarmee ze als vanouds het leven viert. „Ik wissel momenten van verstillingsaf met uitbundigheid. Door die combinatie is deze cd het meest persoonlijke album dat ik ooit maakte.” De emoties rond het verlies van haar vader speelden ook mee bij haar keuze om de schijf in Nederland op te nemen. Daarmee brak ze met haar traditie om voor nieuwe albums met plaatselijke muzikanten Amerikaanse studio's in te duiken. Liever zit ze nu dicht bij huis, met 'de jongens' van haar eigen band. En vooral: met haar partner, drummer Bart in de buurt. „Die hoeft je niks uit te leggen als tijdens de opnamen opeens de tranen vloeien. Deze jongens hebben aan een half woord genoeg als het even moeilijk wordt.”

Vangnet

Dat ze nu niet meer leunt op ervaren producers maar zelf de eindverantwoordelijkheid heeft, is nieuw. Lastig? „Nee. Bij keuzes hoeft ik maar even naar de jongens te kijken en ik weet welke kant het op moet. En dan merk ik steeds dat ik niet alleen muzikaal op ze leun, maar dat ze ook emotioneel mijn vangnet zijn. Want ik kan mijn gevoelens niet verbloemen en zij weten precies wanneer ze de doos met tissues moeten openbreken.”

We praten tussen de cd-opnamen door, in de Hilversumse Wisseloord-Studio's. „Ik weet zeker dat mijn vader hier was komen luisteren, als hij nog had geleefd. Dan had hij ons een hart onder de riem gestoken en stilletjes trots verteld dat het vast goed zou komen, met de cd. Hij zei nooit zo veel, maar was een trouwe fan.”

Concertgebouw

Haar publiek bestaat net zo goed uit zestigers als tieners, vertelt ze. „Bij mijn concerten kan ik daarom rustig met de microfoon tussen de

bezoekers rondlopen. Zelfs in een vol stadion. Geen veiligheidsdienst die daar moeilijk over doet, want de sfeer is gemoedelijk.”

Hoe gevarieerd haar publiek is, blijkt ook uit de podia waarop ze de komende tijd te zien is: in augustus zingt ze vijf keer onder de kroonluchters van het Amsterdams Concertgebouw en in september staat ze twee keer voor een vol Gelredome-stadion in Arnhem.

De optredens in het Concertgebouw worden georganiseerd door de Bank Giro Loterij waar ze sinds kort ambassadeur is. „Ik doe dat met hart en ziel want ik sta achter de opzet van de loterij om meer mensen van cultuur te laten genieten. Daarom ga ik binnenkort ook optreden in musea. Met mijn concerten in het Con-

certgebouw brengen we een nieuwe doelgroep in contact met een klassieke omgeving. Het leuke van die optredens is dat ik mijn liedjes daar in andere arrangementen kan brengen, met een strijke erbij en zo. De sfeer is daar heel intiem, helemaal gericht op de muziek. Tussen de nummers door kun je er bijna een speld horen vallen. Kom je bij het Gelredome, zie je hele gezinnen die komen om te feesten en mee te zingen. Het is me allebei even lief.”

Verwachtingen

Grote concerten, gouden verkoopcijfers. Steeds meer, steeds groter. Je zou bijna bang worden van de verwachtingen. „Als ik daarbij stilsta, kan het me gek maken. Dan besef ik dat het

alleen maar moeilijker wordt om nóg verder te komen. En iedereen weet dat succes niet eeuwig duurt. In feite kan ik dus alleen maar verliezen. Tegelijk vertel ik mezelf dat ik niet in dit vak ben gestapt vanwege verkoopcijfers en recordaantallen concertbezoekers. Het uitgangspunt was: mooie muziek maken en met leuke muzikanten een enthousiast publiek opzoeken. Het is prachtig om dat bij megaconcerten te doen, maar toen ik laatst bij intieme huiskameroptredens zong, maakte dat me net zo gelukkig. Want als ik dit jaar iets heb geleerd is het dat je blij moet zijn met je basis. Dat je gewoon moet genieten van de mensen om je heen en blij moet zijn met wat je mag doen.”

Ilse in het kort

Ilse DeLange (1977) is geboren en getogen in Almelo. Als kind won ze playbackshows met imitaties van Toon Hermans, als tiener zong ze live bij talentenjachten waar ze vaak de prijzen in de wacht sleepte. Met de groep 'Cash On Delivery' vertrok ze in 1998 naar country-hoofdstad Nashville in Amerika om daar een country album op te nemen. In hetzelfde jaar brak ze bij het grote publiek door met haar debuutsingle 'I'm not so tough'. Ze won meteen een Edison en een TMF Award. Geleidelijk aan liet ze de country los om meer de popkant op te schuiven. Ook haar volgende albums met zelfgeschreven werk werden ook weer goud of platina. In 2008 scoorde ze haar eerste nummer één-hit met 'Incredible'. In augustus zingt ze zes keer voor een uitverkocht Concertgebouw in Amsterdam, in september twee keer voor een vol Gelredome-stadion in Arnhem. Ilse woont met haar vriend Bart, de drummer van haar band, in Hilversum.

De Bank Giro Loterij Concerten van Ilse DeLange, Waylon, Frank Boeijen en Janine Jansen vinden plaats in het Concertgebouw in Amsterdam op vrijdag 10, zaterdag 11 en zondag 12 augustus, dagelijks om 15 en 20 uur. Muziekjournalist Leo Blokhuis is presentator.

